

Uniforme diferite, obligații identice

Era în ziua de vineri, la ora 13.00, când, în sfârșit, m-am aflat față în față cu ei, într-o sală friguroasă de cursuri, mai exact spus într-un amfiteatru prea mare pentru numărul lor, la o oră de psihologie. Liniște apăsătoare, atenție maximă, concentrare. Sunt atenți la cuvintele profesoarei lor, pentru că am apărut noi, cei de la ziar, sau, mai degrabă, fiindcă este deja ultima zi din prima săptămână după vacanța de iarnă și sunt cu gândul la week-end? În fine, important este că despre ei s-a mai scris în săptămânalul nostru, așa că, în mod normal, pe undeva ne cunoaștem. În ceea ce ne privește, vrem să aflăm, cu prioritate, ce s-a mai schimbat între timp, ce gânduri și ce motivații îi mai animă pe cei mai tineri studenți militari acum când, iată, deja, au câteva luni bune de când poartă uniforma militară. Sau de când se instruesc printre... camarazii lor în uniformă militară. Pentru că, printre multele uniforme în mozaic de culori, îmi sar în ochi câteva *personaje* dintr-un film... civil, ca să zic așa. Sunt studenții civili pe care mă așteptam să-i văd grupați separat, într-o parte anume a sălii, dar îmi spun că aici nu sunt diferențe, toți sunt studenți și doar atât, au aceleași obligații, când ies la tablă.

O pasiona jurnalismul, dar a ales milităria

Numele ei este Mihaela Turenschi, *intrată* cu media 9,97 la Facultatea E (Sisteme Electronice și Informatică Militare), specialitatea Calculatoare și Informatică. Este o moldoveancă șatenă, poartă ochelari, dar nu genul *tocilar*, dimpotrivă, ușurința de a comunica, de a face față oricărei întrebări pare una din calitățile ei.

În așteptarea primei sesiuni

Sublocotenent Andreea POPESCU

Foto: Eugen Mihai

Academia Tehnică Militară, la început de ianuarie și de pregătire pentru sesiune. Hotărâtă să scriu despre viața studenților din cazarma de cărămidă roșie, a trebuit să trec de un întreg baraj format din responsabili cu relațiile publice, rector, decani, plus câțiva profesori și studenți de anul V. Dar, în final, am ajuns acolo unde îmi propusesem; în fața studenților din anul I, pur și simplu ca să-i cunosc.

Este din Gura Humorului, a absolvit Colegiul Militar Liceal Ștefan cel Mare din Câmpulung Modovenesc și a auzit că *această academie, unde ajung doar elevii foarte bine pregătiți, oferă multe avantaje și, în primul rând, perspective în carieră.* O pasionează jurnalismul, muzica și dansul. A organizat, împreună cu alți colegi, primul bal al bobocilor de la ATM, după mulți ani. Îi place aici și, *chiar dacă este mult de învățat, nu ar fi ales altceva deși, cândva, jurnalismul îi făcea cu ochiul.* Deocamdată, însă, are ceva emoții. *Este prima sesiune din viața mea și sunt cu gândul la examenul de la programare. În rest, nu îmi fac probleme, deja am luat un parțial!*

Am muncit mult ca să ajung aici!

Colegii spun despre el că este primul în clasă la învățat, e foarte serios și ambițios. Alexandru George Ilie, un băiat simpatic, brunet cu ochii negri, dar

foarte serios, poate prea serios pentru vârsta lui. Își cântărește cu grijă cuvintele, înainte de a vorbi. Aș spune că are un buzunar cu răspunsuri corecte pe care le scoate la momentul potrivit! În timp ce purtăm cu toții o discuție, Alexandru se tot uită la ceas. Curioasă, îl întreb dacă trebuie să ajungă undeva, la o întâlnire (doar e vineri după amiază!). Îmi răspunde că *nu, e doar un tic pe care îl am.* Insist cu o nouă întrebare pe același palier: *Dar ai o prietenă?* Răspunsul său sună sec, poate prea sec pentru un tânăr *interogat* de o fată: *O prietenă nu e o prioritate pentru mine, acum.* Este din București, a urmat un liceu civil și tot ce face e bine calculat *Este un început nou pentru mine în ceea ce privește cariera militară,* spune, *am muncit mult ca să fiu aici și vreau să ajung sus, să am o carieră frumoasă care să-mi asigure o viață bună.*

Cartea este mai importantă decât fotbalul

Văzându-l pe Alexandru destul de relaxat în prag de sesiune, în vreme ce el se simte puțin stresat și își face probleme pentru unele materii, Codruț Vasile Preda ar prefera să fie în locul camaradului său. Este piteștean și, în liceu, a jucat fotbal la juniorii echipei FC Argeș. Dar școala a fost mai importantă și a renunțat la sport. A ales să fie inginer transmisionist la MIRA, pentru că s-a gândit că *pe locurile de la MAp concurența este mai mare.*

Cu bune și cu rele, viața de student la Academia Tehnică Militară este frumoasă. În plus, comparativ cu orice altă localitate din țară, Bucureștiul este atât de provocator, de... necunoscut și diferit. *Mereu te surprinde cu ceva, îți oferă și îți cere ceva. Și niciodată nu este timp pentru toate.*

